

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 742/2025
30.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и ББ, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. КЗ у вези члана 30. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Далибора Катанчевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К 9/24 од 16.12.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 110/25 од 21.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 30.09.2025.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Далибора Катанчевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К 9/24 од 16.12.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 110/25 од 21.03.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К 9/24 од 16.12.2024. године, ставом првим тачка 1. изреке, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело убиство у покушају уз добровољни одустанак из члана 113. КЗ у вези са чланом 32. КЗ, за које кривично дело му је претходно утврђена казна затвора у трајању од четири године, а у тачки 2. изреке, оглашен је кривим да је извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, за које му је претходно утврђена

казна затвора у трајању од две године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година и шест месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 24.01.2024. године, па надаље док притвор буде трајао. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 7.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, као и трошкове кривичног поступка који су унапред исплаћени на терет ВЈТ у Ужицу и Вишег суда у Ужицу, као и трошкове кривичног поступка оштећеном ВВ, чија висина ће бити накнадно одређена посебним решењем, када се прикупе подаци о њиховој висини, док је оштећени ВВ упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева. Истом пресудом, на основу члана 87. став 1. и 3. КЗ и члана 348. став 6. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета наведених у изреци пресуде.

Ставом другим изреке пресуде, окривљени АА и окривљени ББ су, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ у вези члана 33. КЗ, а окривљени АА да је извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. КЗ. Истом пресудом је одређено да трошкови кривичног поступка у односу на ББ падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 110/25 од 21.03.2025. године, делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног АА и по службеној дужности, преиначена је пресуда Вишег суда у Ужицу К 9/24 од 16.12.2024. године, у погледу правне оцене дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу, противправне радње окривљеног АА, описане у ставу првом тачка 1. изреке пресуде, за које је оглашен кривим, правно квалификовао као кривично дело убиство у покушају из члана 113. КЗ у вези члана 30. КЗ и члана 32. КЗ, за које кривично дело му је утврдио казну затвора у трајању од две године, а за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, у ставу првом тачка 2. изреке пресуде, утврдио казну затвора у трајању од једне године, па га је Апелациони суд у Крагујевцу осудио на јединствену казну затвора у трајању од две године и десет месеци, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 24.01.2024. године, па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне, док су у преосталом делу жалбе бранилаца окривљеног и жалба јавног тужиоца у целости одбијене као неосноване и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Далибор Катанчевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) и 3) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијану другостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе и, уколико сматра да је то од значаја за доношење одлуке, обавести браниоца о седници већа

и одложи извршење правноснажне пресуде, у смислу одредбе члана 488. став 2. и 3. ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема прописани садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама овог закона не могу заснивати и то записницима о испитивању сведока, оштећеног ВВ од 12.12.2023. године и сведока ГГ од 01.02.2024. године, оба дата пред ВЈТ у Ужицу.

С тим у вези бранилац окривљеног истиче да привилеговани сведоци ГГ, супруга окривљеног и ВВ, шурак окривљеног, приликом давања својих исказа нису поучени, ни упозорени, у смислу одредбе члана 94. ЗКП да нису дужни да сведоче, те се на овако датим исказима сведока не може заснивати судска одлука. Првостепени суд је морао ове сведоке да испита поново на главном претресу уз упозорења из члана 94. ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у наведеном делу, Врховни суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 94. став 1. ЗКП прописано је да је од дужности сведочења ослобођено лице: тачка 1) са којим окривљени живи у браку, ванбрачној и другој трајној заједници живота; тачка 2) сродник окривљеног по крви у правој линији, у побочној линији до трећег степена закључно, као и сродник по тазбини до другог степена закључно. Ставом 3. истог члана је прописано је да је орган поступка дужан да лице из става 1. овог члана, пре испитивања чим сазна за његов однос према окривљеном, упозори да не мора да сведочи, а упозорење и одговор се уносе у записник.

Из списка предмета произлази да су на записнику о испитивању сведока ВВ пред ВЈТ у Ужицу Кти 12/23 од 12.12.2023. године, као и на записнику о испитивању сведока ГГ пред ВЈТ у Ужицу Кти 12/23 од 01.02.2024. године, исти упозорени у смислу одредбе члана 95. став 1. ,2. и 3. ЗКП, поред тога сведоци су упозорени у смислу одредбе члана 93. став 1. ЗКП на разлоге за искључење

дужности сведочења, као и члана 94. став 1. ЗКП на разлоге ослобођења од дужности сведочења. У записник је унето изричито упозорење и одрицање од права да не сведочи сведока ГГ, супруге окривљеног АА, док је сведок ВВ након предочавања упозорења из члана 93. и 94. ЗКП, изјавио да не постоје наведени разлози а затим је пристао да сведочи. Након тога, у даљем току поступка, сведоци су на главном претресу пред Вишим судом у Ужицу испитани дана 27.08.2024. године, уз упозорења да нису дужни да сведоче с обзиром на родбинске односе са окривљеним, те су након датих упозорења, изјавили да хоће да сведоче, па су након исказа сведока, браниоци постављали питања овим сведоцима, што је све записнички констатовано.

Имајући у виду наведено, односно цитиране одредбе закона и упозорења дата сведоцима приликом испитивања пред јавним тужиоцем Вишег јавног тужилаштва у Ужицу, а који сведоци су у време испитивања имали статус привилегованих сведока, то Врховни суд налази да је јавни тужилац, а затим и суд приликом поновног испитивања истих сведока на главном претресу поступио у свему у складу са одредбама члана 94. ЗКП, па су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оцењени као неосновани.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног наводи као незаконити доказ у смислу одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, снимак сигурносних камера изузет по основу наредбе судије за претходни поступак Кппр 79/23 од 08.12.2023. године, а чији претрес је извршен дана 26.12.2023. године, дакле након протекла рока од осам дана од издавања наредбе, а који рок је прописан одредбом члана 155. став 3. ЗКП. Самим тим записник о претресању опреме на којој се чувају електронски записи ГЕСК Бајина Башта КУ 60213/23 од 26.12.2023. године и видео запис на ЦД диску са две надзорне камере испред објекта „Кршенковић“ у Бајиној Башти у ул. ..., представљају незаконите доказе.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА, адвокат Далибор Катанчевић, истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Апелациони суд у Крагујевцу је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 110/25 од 21.03.2025. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став да се не ради о незаконитим доказима самим по себи, ни по начину прибављања, јер у конкретном случају није било места примени одредбе члана 152. став 3. ЗКП, односно није вршено претресање уређаја за аутоматску обраду података, већ само преглед видео снимка сигурносних камера (страна 6, последњи став и страна 7 први и други став, другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Поред тога, бранилац окривљеног АА, адвокат Далибор Катанчевић истиче као незаконити доказ у смислу одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, записник о претресању стана и других просторија ПС Бајина Башта од 25.11.2023. године, као и доказе проистекле из ове радње и то потврду о привремено одузетим предметима ПС Бајина Башта од 25.11.2023. године и записник о вештачењу

Регионалног центра за криминалистичку форензику у Ужицу од 15.01.2024. године, а која документација се односи на 8 бојевих метака пронађених дана 25.11.2023. године у кутији таблета „Буларди“.

С тим у вези бранилац истиче да су приликом претреса стана и других просторија ПС Бајина Башта од 25.11.2023. године, сведоци претреса били ДД, зет окривљеног АА, односно муж његове рођене сестре ЋЋ, а други сведок претреса је био ЕЕ, отац ДД и таст ЋЋ, док је потврду потписала управо ЋЋ, рођена сестра окривљеног. Имајући у виду да сва наведена лица спадају у круг привилегованих сведока, исти су сагласно одредби члана 94. ЗКП ослобођени дужности сведочења, па су иста лица приликом састављања записника о претресу стана као сведоци претреса требало да буду упозорена у смислу одредбе члана 94. ЗКП. Наведени сведоци ЋЋ и ДД су на главном претресу користили своје право да не сведоче.

Даље, у захтеву за заштиту законитости као незаконит доказ у смислу одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Далибор Катанчевић истиче записник о претресу стана и других просторија дана 22.08.2022. године којом приликом је пронађено 13 бојевих пушчаних метака калибра 7,9 x 55 мм, као и докази проистекли из оваквог претреса и то: потврда о привремено одузетим предметима од 05.09.2022. године и записник о балистичком вештачењу од 30.08.2023. године.

С тим у вези наводи да је приликом сачињавања записника о претресу стана и других просторија дана 22.08.2022. године, у својству држаоца стана, записник потписала мајка окривљеног АА – ИИ, док су као сведоци претреса потписани ЖЖ – супруга окривљеног ББ и ЗЗ. Имајући у виду да мајка окривљеног није поучена у смислу одредбе члана 94. ЗКП да није дужна да учествује у било којој процесној рањи у поступку који се води против њеног сина наведени докази су незаконити и на њима се не може заснивати одлука, јер се ради о привилегованим сведоцима.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у наведеном делу, Врховни суд оцењује неоснованим.

Из записника о претресању стана и других просторија ПУ Ужице ПС Бајина Башта од 25.11.2023. године, за окривљеног АА, произлази да је претресање извршено на основу наредбе о претресању судије за претходни поступак Вишег суда у Ужицу Кпп.пов.359/23 од 24.11.2023. године, да је пре предузимања претресања наведена наредба у смислу члана 156. став 1. ЗКП, предата ЋЋ (сестри окр.АА), као држаоцу стана - породичне куће, што је констатовано на записнику, уз позив да добровољно преда лица, односно предмете који се траже, при чему је поучена да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању, а чије присуство иста није захтевала, што је у записнику такође констатовано. Претресање је обављено у присуству два пунолетна грађанина у својству сведока ЕЕ и ДД, који су уз овлашћено службено лице потписали записник, на којима нису констатоване било

какве примедбе, о чему је истог дана 25.11.2023. године ПУ Ужице ПС Бајина Башта – група за сузбијање криминала, сачинили потврду о привремено одузетим предметима – осам комада пиштољске муниције, 7 метака калибра 7,62мм и један метак калибра 9мм, а коју потврду је потписала ЂЂ.

Из записника о претресању стана и других просторија ПУ Ужице ПС Бајина Башта број 3/22 од 22.08.2022. године, за окривљеног АА, произлази да је претресање извршено на основу наредбе о претресању судије за претходни поступак Вишег суда у Ужицу Кпп.пов. 258/22 од 22.08.2022. године, да је пре предузимања претресања наведена наредба у смислу члана 156. став 1. ЗКП, предата ИИ (мајци окр.АА), као власнику стана - држаоцу, што је констатовано на записнику, уз позив да добровољно преда лица, односно предмете који се траже, при чему је поучена да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању, а чије присуство иста није захтевала, што је у записнику такође констатовано. Претресање је обављено у присуству два пунолетна грађанина у својству сведока ЖЖ и ЗЗ, који су уз овлашћено службено лице потписали записник, на којима нису констатоване било какве примедбе, о чему је накнадно сачињена повреда о одузетим предметима дана 05.09.2022. године, коју је окривљени одбио да потпише.

Имајући наведено у виду, Врховни суд налази да је претресање стана и других просторија ПУ Ужице ПС Бајина Башта од 25.11.2023. године и ПУ Ужице ПС Бајина Башта број 3/22 од 22.08.2022. године, оба за окривљеног АА, у свему извршено у складу са одредбама члана 155., 156. и 157. ЗКП, којима су прописане претпоставке и поступак спровођења ових доказних радњи, те наведени записници представљају законите доказе на којима се пресуда у смислу одредаба Законика о кривичном поступку, може заснивати као и сви остали докази проистекли из ових доказних радњи.

Околност на коју указује бранилац окривљеног адв. Далибор Катанчевић у захтеву за заштиту законитости, да су као сведоци претреса оба записника потписала лица која су у блиском сродству са окривљенима, не чини ове записнике незаконитим доказом. Ово имајући у виду да је одредбом члана 93. и 94. ЗКП прописано која су лица искључена од дужности сведочења и ослобођена од дужности сведочења, а одредбом члана 156. став 7. ЗКП прописано је да претресању присуствују два пунолетна грађанина као сведоци који ће се пре почетка претресања упозорити да пазе на ток претресања, као и да имају право да пре потписивања записника о претресању ставе своје приговоре на веродостојност садржине записника.

Имајући у виду наведене одредбе, лица која су била присутна овом претресању, а која су у родбинским односима са окривљенима, као сведоци претресања, односно мајка као држалац стана, су у каснијем току поступка пред судом испитани и упозорени у смислу одредбе члана 94. ЗКП, те њихово присуство овој доказној радњи у својству сведока претресања, не утиче на законитост предузетих радњи, супротно наводима у захтеву, као ни на законитост других доказа проистеклих из ових радњи, па су супротни наводи захтева којима

се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, у том делу оцењени као неосновани. При томе, разлози који се наводе у пресуди Кзз 1365/24 од 22.10.2024. године, а на коју бранилац указује у свом захтеву, се не односе на наведену процесну ситуацију.

Поред тога, бранилац окривљеног АА, адвокат Далибор Катанчевић, као незаконити доказ у смислу одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истиче записник о увиђају места догађаја овлашћеног службеног лица ПС Бајина Башта Ку 60213/23 од 29.11.2023. године, са извештајем о форензичком прегледу лица места Кт 92.217/23 од 27.11.2023. године, као и форензичка документација Књиге увиђаја број 217/23 од 27.11.2023. године.

С тим у вези бранилац наводи да је увиђај обављен без присуства тужиоца и без одлуке тужиоца којим су пренета овлашћења на раднике ПС Бајина Башта. Бранилац истиче да је одредбом члана 135. став 3. ЗКП прописано да ако је ради предузимања увиђаја потребно ући у зграде, станове и друге просторије, да се у тој ситуацији примењују одредбе члана 155. и 158. став 1. тачка 1) ЗКП, те да је неопходно било набавити наредбу суда о претресању, те да је извршен претрес стана и других просторија без наредбе суда и без присуства два сведока, а ни након извршеног претреса накнадно полицијски службеници нису сходно одредби члана 160. ЗКП поднели извештај судији за претходни поступак.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване.

Из записника о увиђају места догађаја овлашћеног службеног лица ПС Бајина Башта Ку број 60213/23 од 29.11.2023. године, произлази да је наведеног дана од стране овлашћених службених лица предузет увиђај места догађаја, као и да је о догађају обавештен јавни тужилац Вељко Лазић у Ужицу, који се изјаснио да ће увиђај поверити полицији. Ова доказна радња је предузета у угоститељском објекту „Српски цар“ у месту Рача дана 24.11.2023. године у 20,00 часова и трајало је до 25.11.2023. године до 10,00 часова, а истој су присуствовали овлашћено службено лице – крим.инспектор, као и крим.техничар и записничар, којом приликом су забележили затечено стање и трагове, након чега је урађена скица места, као и дана 27.11.2023. године форензичка документација и извештај о форензичком прегледу лица места.

Према налажењу овог суда, записник о увиђају места догађаја овлашћеног службеног лица ПС Бајина Башта Ку број 60213/23 од 29.11.2023. године, који садржи опис података битних за ток и садржину увиђаја места обављеног дана 24.11.2023. године и дана 25.11.2023. године, и опис изузетих трагова кривичног дела, сачињен је од стране надлежног службеног лица, коме је јавни тужилац поверио предузимање ових доказних радњи у складу са одредбом члана 282. став 4. ЗКП, у вези члана 133. и 136. ЗКП, којима су прописани услови за предузимање ове доказне радње, па стога не стоје наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА да се ради о незаконитој радњи.

Имајући у виду да је увиђај, у конкретном случају, обављен у складу са одредбама члана 133. и 136. ЗКП, од стране овлашћеног службеног лица коме је надлежни јавни тужилац поверио ову доказну радњу, што је констатовано у записнику о увиђају места, дакле у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, о чему је сачињен записник, у складу са одредбом члана 233. став 3. ЗКП, то Врховни суд налази да је записник о увиђају, законит доказ, те није било места примени одредби из члана 155. и 158. ЗКП, па су супротни наводи захтева којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, у том делу оцењени као неосновани.

Осим тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, наводима да у току поступка није доказано да је окривљени предузео било коју радњу у намери да лиши живота ошт. ВВ, нити је умишљај окривљеног обухватао смрт оштећеног, као последицу кривичног дела убиство из члана 113. КЗ. Бранилац истиче да је у конкретној ситуацији окривљени поступао у нужној одбрани јер је оштећени брат његове жене, који је био посредник између њих двоје у бракоразводној парници, да је ГГ покушавала да изнуди све већи износ новца на име издржавања од окривљеног на име поделе брачне тековине и да је тог дана оштећени дошао са новом понудом од милион евра, да је окривљени због тога осетио бес, да је оштећени извадио пиштољ и уперио у окривљеног, али је окривљени успео да му пиштољ отме и упери га у правцу оштећеног и пода, да је трајала свађа, осетио је зујање у ушима и несвесно опалио из пиштоља. Овакву одбрану потврђује и налаз и мишљање Специјалне затворске болнице, односно његово психичко стање а није било доказа да је окривљени наоружан критичном приликом, већ бранилац наводи да је оружје припадало оштећеном и да је окривљени поступао у нужној одбрани, односно да се ради о институту кривичног права који искључује противправност као елемент бића кривичног дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 19. став 2. Кривичног законика је прописано да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремен противправан напад.

У чињеничном опису кривичног дела наведеном у изреци правноснажне пресуде је утврђено да је окривљени у време и на месту ближе означеном у изреци пресуде „...са умишљајем покушао да лиши живота оштећеног ВВ из ..., али је добровољно одустао од даљег предузимања радње извршења и спречио наступање последице, при чему су његове способности схватања значаја дела и могућности управљања поступцима биле битно смањене због комбинације високо шаржиране анксиозности и афекта беса високог интензитета уз истовремено дејство алкохола и таблета за смирење, на тај начин што га је претходно позвао ради разговора због породичних проблема па након што је оштећени прихватио његов позив, са њим се својим путничким моторним возилом марке „мерцедес“ рег.ознаке...одвезао до апартманског комплекса „Српски цар“, позвао га да уђе у

један од апартмана што је оштећени и учинио, па му се обратио речима „пи.ко једна“ држећи у руци пиштољ (непознатих идентификационих ознака) и испалио пројектил у оштећеног у пределу леве бутине и нанео му тешку телесну повреду у виду прострелне ране (прострелине) у пределу леве бутине, све време држећи пиштољ са цеви упереном у оштећеног а потом наредио да изађе из апартмана и упуту се према реци Дрини где је оштећени на његов захтев скинуо са себе одећу до појаса, све време крварећи од задобијене повреде, говорио оштећеном да је крив за његове породичне проблеме, што је оштећени негирао, истом претио а након извесног времена одвезао га до Дома здравља у Бајиној Башти ради указивања лекарске помоћи, а био је свестан свога дела, пристао на његово извршење и био свестан забрањености дела“.

Имајући у виду наведени чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне пресуде у коме је јасно наведено да је окривљени одвезао оштећеног до апартманског комплекса, позвао га да уђе у један од апартмана што је оштећени и учинио, па му се обратио речима „пи.ко једна“ држећи у руци пиштољ и испалио пројектил у оштећеног чиме му је нанео тешку телесну повреду ближе описану у изреци пресуде, то дакле, по налажењу Врховног суда, недвосмислено произилази да, у конкретном случају, нису испуњени законски услови за примену института нужне одбране према окривљеном АА из члана 19. КЗ, везано за услове напада и одбране, јер напада није ни било, те да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела убиство у покушају уз добровољни одустанак из члана 113. у вези члана 32. КЗ, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим, због чега се као неосновани оцењују супротни наводи браниоца окривљеног АА којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП у вези члана 19. КЗ.

Поред тога, бранилац окривљеног нумерише битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 441. став 4. ЗКП, али исту образлаже наводима да је окривљени ослобођен за кривично дело из члана 138. КЗ, да је суд требало током поступка да утврди који су то трошкови везани за ово кривично дело и да их издвоји од осталих трошкова, а да суд није донео одлуку о трошковима поступка, те да је изрека нејасна и непотпуна у том делу, као и да је образложење неприхватљиво имајући у виду трошкове вештачења, трошкове за приступ сведока и слично, на који начин бранилац окривљеног истиче повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и члана 440. ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и члана 440. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим, како бранилац у образложењу захтева уопште не указује у чему се наведена повреда састоји, то захтев у овом делу нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева како опредељење о којој тачно повреди закона је реч, тако и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је Врховни суд, с обзиром да не може по службеној дужности испитивати у чему се евентуална повреда закона састоји, будући да се у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП, креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања, нашао да поднети захтев у овом делу, нема законом прописани садржај.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. и 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић